

ת"פ 3803/01 - מדינת ישראל נגד תמייר יואל, דנה אלימלך

בית משפט השלום בקריה שמונה

ת"פ 14-01-3803 מדינת ישראל נ' יואל ואח'

בפני	כבוד השופט ניר מישורי לב טוב
מאישימה	מדינת ישראל
נגד	1. תמייר יואל
נאשמים	2. דנה אלימלך

החלטה

1. בפני בקשה נאשנת 2 מיום 24/8/2014 לאסור פרסום שמה וזאת מהטעמים הבאים :
 - א. המבקשת טעונה בלהט לחפותה וכי הותקפה באירוע בידי השוטרים.
 - ב. פרסום שמה של המבקשת בהקשר להליכים דין מסב לה נזק חמור בשני מישורים :
התעסוקתי והאישי. כל מעסיק פוטנציאלי שמחפש במגוון חיפוש אודות המבקשת נתקל בהליכים נשוא תיק זה, וכך גם אנשים אשר המבקשת נחשפת אליהם בחיה האישיים.
 - ג. המבקשת הינה נעדרת עבר פלילי, נלחמת על חפותה ולטעם ההגנה טובים הסicosים שתצא זכאות בדי.
 - ד. אין אינטרס ציבורי מיוחד בפרסום שמה של המבקשת.
2. מתגוברת המאישימה אשר הוגשה ביום 15/9/2014 עולה כי העילות שמצינית הנאשנת 2 בבקשתה אין מנויות בחוק בתי המשפט.

דין והכרעה :

סעיף 70 (ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשנ"ד-1984 קובע כי :

"**בית משפט רשאי לאסור כל פרסום הקשור לדיויני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם**

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסקי דין

הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עלייו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הילכי חקירה והעדנה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם".

סעיף 70 (ה) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי -

"בית משפט רשאי לאסור פרסוםשמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתוב אישום, או פרט אחר מפרט החקירה, אם הדבר עלול לפגוע בחקירה שעלה פי דין. אסר בית המשפט כאמור, יפקע האיסור עם הגשת כתוב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת."

מכאן כי הכלל אשר נקבע לא אחת בפסקה כי האינטראס הציבורי בפרסום שמות חשודים גובר על פני האינטראס האישי שלהם חל, קל וחומר, בשעה שדנים אלו בפרסום שמות נאשמים.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על התנאים המctrברים לקבלת בקשה לאסורשמו של **חשוד** ור' לעניין זה רעפ 7276/13 - ישראל פינטו ואחר' נ' מדינת ישראל, תק-על רעפ 13/7276(4), 5098

"התנאי הראשון דורש מהחשוד לשכנע כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" כתוצאה מן פרסום;

והתנאי השני דורש מהחשוד לשכנע כי ראוי להעדייף את מניעת הנזק החמור העולם להיגרם לו, על פני העניין הציבורי שבפרסוםשמו (ראו: עניין פלונית בפסקה 12). מאחר שמדובר בתנאים מצטברים, הנדרשים לצורך החלתו של חריג עקרון פומביות הדיון, ולנוכח ההלכה שלפיה את החיריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש על דרך הצמצום, ולעתום תיקה הקפ' לעבר פומביות הדיון (ראו למשל: עניין וילנר, פ"ד 451; ע"א 5185/93 היוזץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 318, 341 (להלן: עניין מרום); בש"פ 4814/05 ביטאר נ' מדינת ישראל (26.7.2005)) - הרי שדי בכך שלא עלה בידי החשוד לשכנע כי מתקיים בעניינו אחד מהתנאים האמורים, כדי שבית המשפט ימנע מלאסור את פרסום שמו של החשוד, מכוח הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט (ראו גם: בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658 (2004), בפסקה 22 (להלן: עניין תורג'מן)).

ודוק: אין היליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכoon ההליך הפלילי, לרבות: פגעה בשמו הטוב, פגעה במשפטותו ופגיעה בעבודתו ובשליח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדיון על דרך של איסור פרסוםשמו, מוטל הנטול להראות כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל באמ יותר הפרסום - ונטל זה הוא ממשעוני וכבד (ראו: עניין תורג'מן, בפסקה 12; בש"פ 4231/07 גורליק נ' מדינת ישראל - משטרת נהריה (20.5.2007)). כדי שבית המשפט ישתכנע כי מוצדק לחרוג מכל פומביות הדיון, על החשוד להראות, איפוא, כי אם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאה מגדר

הרגיל - החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העוללה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילתית נגדו, והנלוות לה ולקשרתושמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי.

בעניננו, כנגד הנאשם הוגש כתוב האישום בתאריך 2/1/14 אשר מיחס לה ביצוע עבירות תקיפה שוטר בניסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

לא ברור כלל מדוע השתתפה הנאשםת 2 בהגשת בקשה בשעה שכותב האישום הוגש לפני מעלה משנה וחצי, בтик התקיימו 8 ישיבות, הוגשו 32 בקשות מטעם הצדדים ואף התקיימה ישיבת הוכחות אך לאחרונה.

מעבר לשינוי הבלתי סביר בו נקטה נאשםת 2 עולה כי נאשםת 2 אינה מצביעה על נזק חמור שיגרם או שנגרם לה כתוצאה מפרנסום שהיא אשר בוצע כבר לפני מעלה משנה וחצי ואין בטענות בעלמא כי כל אדם יכול לדעת מה מייחסת לה המדינה בכותב האישום כדי להצביע על נזק חמור, לא במישור האישי ולא במישור התעסוקתי.

מכאן כי האינטרס הציבורי בפרסום שמות נאים בכלל לרבות בעבירות אלימות כנגד עובדי ציבור מתקיים במקרה זה כאשר אל מול אינטרס זה לא הוכחה נאשםת 2 נזק חמור.

במצב דברים זה אין בפי נאשםת 2 טיעון המצדיק איסור פרסום שהיא אם הייתה חשודה טרם הגשת כתוב אישום, כלל וחומר בשעה שהינה נאשםת לאחר הגשת כתוב אישום.

בשולי הדברים עיר כי אין בידי בית המשפט להעיר סיכוי הרשותה או זכויותיה של נאשםת כפי שביקשה לטעון בבקשתה בשעה שטרם הסתיימה שמיעת פרשנת התביעה וטרם נשמעו פרשנת ההגנה וסיכום הצדדים.

לאור האמור לעיל הבקשה נדחתה.

המציאות תעבור החלטתה לצדים.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ה, 03 ספטמבר 2015, בהעדך
הצדדים.